„Demokracie je boj!“

červen-červenec 2O17

vémyslický REBEL

Nezávislé komentování politického, ekonomického, občanského, náboženského i kulturního života nejen městyse Vémyslice bez falešné, pokrytecké a sebevražedné korektnosti.

Témata: všehochuť vémyslická, česká, unijní a světová

VÉMYSLICKÉ KŘIŽOVATKY – NEDOSTATEK ŽACTVA „Mnohý žák prospívá špatně jen proto, že má více rozumu než učitel!“ F. Vymazal

Červnové zastupitelstvo řešilo mimo jiné, mnohaletý vémyslický „evrgrín“ – nedostatek žáků místní základní školy.

Po mnoha letech veřejné kritiky zastupitelstva městyse z mé strany mi bylo členky a členů místního zákonodárného sboru opravdově a od srdce líto, když došlo k projednávání schválení spádovosti okolních obcí k přijímání žáků do Základní a Mateřské školy ve Vémyslicích.

Že dětí, tudíž potencionálních žáků začíná být zoufalý nedostatek, a těch několik málo obětavých římskokatolických matek rodících jedno dítě za druhým nemá šanci zvrátit obecně nepříznivou reprodukční situaci, víme všichni.

Spádovost pro místní obec ohledně školství je tedy vlastně co?

Pan starosta tento v podstatě formálně byrokratický fakt několikrát vysvětloval a já se ho pokusím reprodukovat tak, jak jsem ho pochopil. Pokud interpretuji slova pana starosty zásadně nesprávně, dopředu se omlouvám a pokud budu živ, v příštím vydání REBELA vydám oficiální stanovisko úřadu městyse.

Tak tedy, spádovost neznamená pro místní Základní a Mateřskou školu jakékoliv omezení nebo závazek poškozující místní školní instituce nebo úřad městyse. Spíše naopak, obci Vémyslice spádovost umožní v předstihu lépe plánovat provoz zejména ZŠ, na jejíž ztrátový provoz se vydává jenom na platy pedagogického sboru milion Kč z rozpočtu obce.

Po slovech pana starosty vysvětlujících podstatu spádovosti nastal správný mazec.

Přítomná šéfka místního vzdělávacího ústavu si vzala slovo a velmi nevybíravě se pustila do starosty obce i paní účetní.

A protože se z průběhu zasedání zastupitelstva městyse dodnes nepořizuje ani zvukový, natož obrazový záznam, jak jsem několikrát písemně i ústně navrhoval, popisuji

následující dění tak, jak ji zaznamenala má, dosud dobrá paměť.

Paní Mgr. Dvořáková, ředitelka místní ZŠ si vzala slovo.

Že si vzala slovo neodpovídá přesně, spíše vůbec, jejímu následujícímu, více méně hysterickému verbálnímu projevu plném urážek starosty, paní účetní a posléze členky a členů zastupitelstva obce.

Paní ředitelka předestřela přímo katastrofický vývoj pro budoucí vémyslické školáky, kteří v případě schválení spádovosti zastupitelstvem nebudou mít přednost v umístění do obecní ZŠ a rodiče těchto nebohých školáků tudíž budou nuceni nedůstojně žadonit o umístění svých prvňáčků v jiných školních zařízeních.

Pokud je mi známo, kapacita místní školy činí asi plus minus dvě stě – dvě stě třicet žáků a stávající využití je v posledním období mezi osmdesáti a devadesáti študentíky, z nichž plná čtvrtina dochází z obce Horní Kounice, jejichž přirozenou spádovou školou vždy byla Višňové.

Na místě je tedy logická otázka, proč paní ředitelka líčící nezvladatelnou invazi sto padesáti – dvou set nových žáků a tím ohrožení vzdělanosti vémyslické mládeže se už dávno nepostarala o získání pouhé stovky předpokládaného počtu a neulevila tak obecnímu rozpočtu o milion Kč ročně na platy nedostatečně využitého pedagogického sboru?

Starosta argumentoval písemným i osobním stanoviskem pracovnice odpovědné za rezort školství v našem obvodě, načež byl povýšeně poučený o svém omylu a neschopnosti uvedené úřednice, neboť /paní ředitelka Dvořáková/ má jediná pravdu, protože si to „vytelefonovala s Prahou!“

A když už byla v ráži, pana starosty prohlásila několikrát za lháře a paní účetní označila za nekompetentní vykonávat svou profesi, protože ona /paní ředitelka/ ví lépe než účetní, že na školství ve Vémyslicích se nedávají tři miliony ale pouze necelé dva.

Paní účetní neváhala a během okamžiku předložila zastupitelstvu a paní ředitelce oficiální dokumenty, kolik činí náklady na školství městyse Vémyslice.

Paní účetní se přece jen trochu spletla – skutečné náklady na školství činí ne tři miliony Kč, ale tři miliony a devadesát sedm tisíc Kč …

Popisovat další nehoráznosti paní ředitelky nemá smysl, pokud způsob jejího jednání, chování a vystupování na veřejnosti nevadí zastupitelstvu obce a je tiše tolerováno.

Rád bych však veřejně pochválil paní zastupitelku Dagmar Holou Mgr. za způsob, kterým se snažila korigovat arogantní chování své profesní kolegyně. Sice bezvýsledně, ale přesto její vystupování na zastupitelstvu ve srovnání s šéfkou místního vzdělávacího ústavu bylo osvěžující jako pramen čisté vody v bezútěšné poušti.

3.

Zda jsem byl v minulosti k paní zastupitelce Holé Mgr. spravedlivý nebo nespravedlivý v čistě politických vémyslických záležitostech, nechám na vémyslických občanech.

V každém případě však uznávám, že jsem byl vzhledem k půvabu její ženskosti, nadprůměrné inteligenci, profesním schopnostem, sociálnímu postavení dosaženému tvrdou prací, pílí a sociálních dovedností tvrdý víc, než bylo politicky, společensky i osobně nutné nebo potřebné…

NE/KŘESŤANSKÉ ROZJÍMÁNÍ „Věda bez náboženství je chromá, náboženství bez vědy je slepé.“ A. Einstein

Mnoho lidí má Bibli na nočním stolku.

Ale jen málo křesťanů mělo odvahu, sílu a vůli Bibli nejen prolistovat, natož se nad jejím obsahem a poselstvím s plnou vážností zamyslet a vyvodit potřebné a odpovídající závěry.

Pokud se považujeme alespoň za nepraktikující křesťany, české a moravskoslezské nepraktikující křesťany, v historicky českém prostoru byl lid této země nejen zbožný, ale i zdravě kritický a

k pokojně reformním náboženským krokům přístupný více než drtivá většina římskokatolické ale i protestantské dogmaticky tupé Evropy.

Už jenom židovsko-křesťanský výklad takzvaného prvotního hříchu pramáti Evy svědčí víc než o ztrátě soudnosti autorů a vykladačů pochybného textu pocházejícího z více či méně negramotných židovských kočovníků.

Z prvotního hříchu se dle Starého i Nového zákona stal dědičný hřích.

Ale z jakého důvodu?

Pokud chápu výklad jsoucna Pána Boha dle židovské a křesťanské teologie správně, je Bůh jako stvořitel Všehomíra všemocný a vševědoucí. Takže v prvních verších úvodu Bible se dozvíme, že člověk byl stvořen jako muž a žena a mají se milovat a množit se.

O pár veršíků dále se s překvapením dovíme, že lidské množení je trvalým trestem a dědičným hříchem na věky věků a žena, co by Boží dílo, je nádobou plné odporných špatností, nemravnosti, nemorálnosti, falešnosti, úskočnosti atd., atd…

Tady cosi nehraje!

Že by všemocný, vševědoucí a věčný Bůh při stvoření partnerky osamoceného muže neviděl další průběh soužití muže a ženy?

Podle mého názoru Stvořitel zjistil, že Adam je ňouma a tak aby umožnil plánované množení lidu božího, svěřil Evě tento posvátný úkol co by lepší a kompetentnější polovině člověka.

Jak dokazuje historie lidského rodu, ňoumů, považujících ženu za ďáblovo stvoření bylo, je a bude vždy dost. Uctívání

4.

panenství ženy jako nejvyšší hodnota by v konečném důsledku vedlo k spolehlivějšímu vyhubení lidstva než atomová válka.

Zajímalo by mě, čistě z psychologických důvodů, zda matky těchto ňoumů při rozmnožovacím aktu křičely odporem anebo vyly rozkoší jako vlci na měsíc…

Z ČESKÉ POLITIKY „Živnostníci do fabrik!“ Předseda senátu za ČSSD a bývalý profesionální komunista soudruh/přítel/ M. Štěch

Myslím, že po některých výrocích socanských „demokratů“ v nejvyšších státních postech přestanu kritizovat třešničkovou partičku neškodně se povalující už tři desítky roků u parlamentního korýtka.

Třeba současný předseda senátu, byvší soudruh Štěch…

Bývalý předseda rudých odborů /ROH/a desetiletý normalizační komunista je důkazem, že pro některé jedince je bolševismus vrcholem jejich myšlení a současně konečnou hranicí ve schopnosti alespoň náznaku sebereflexe.

Že několik desítek roků po pádu bolševika druhý nejmocnější parlamentní činitel prohlásí živnostníky za úhlavní nepřítele tržní ekonomiky je sice smutné, ale tragické je, že vedoucí politická strana v tomto volebním období bere jeho výrok jako pouhý osobní názor, který může kritizovat jen zapšklý nepřítel svobody slova…

Vážení soudruzi sociální demokraté a parto kolem premiéra „holašiši“, zatímco vy jste si od školních lavic váleli své řitě v politických sekretariátech, osoby samostatně výdělečně činné stály u základů

prosperity České republiky navzdory vzrůstající byrokratické buzeraci. Jediné, co soudruzi socialisté skutečně umíte, je ubíjení přirozené české podnikavosti a jeho politická i ekonomická nivelizace.

Soudruzi z ČSSD, jak vidno, nepotřebují sebevědomé, schopné a inteligentní živnostníky, ale tupé stádo proletářů z nadnárodních montoven, živící povinnými příspěvky z mezd žluťácké odborové bose…

Vémysličtí sousedé, kolik znáte živnostníků, sedláků a podnikatelů, kteří tráví měsíce na nemocenské, pracují maximálně dvě hodiny denně, mají tři, čtyři dovolené na Malorce ročně a v hospodách si připalují cigarety tisícikorunou?

KDU-ČSL nám v živém přenosu předvedla co je za sílu, která spojuje.

Znovu urazím – a opět právem – místní lidovce, že takzvaná černoprdelnická mentalita je nejcharakterističtějším rysem této partaje.

5.

Obecně vnímaná černoprdelnická mentalita vychází z ověřeného poznatku, že důležitější než mravnost, morálka a náboženské principy je být za každou cenu u mocenského koryta v jakékoliv, i v ponižující roli.

Starostové a nezávislí lidovecký postup – stejně jako drtivá většina občanů – berou oprávněně jako hrubou podlost, jíž je schopná pouze černoprdelnická komunita.

Podvedená STAN se rozhodla pro harakiri. Tímto činem – podobně jako oběť Jana Palacha – vejde STAN do dějin české politiky jako politické uskupení, jemuž jsou demokratické principy a zásady dražší, než politická prostituce a čachry KDU-ČSL.

Ovšem pouze v případě, pokud svůj současný postoj pragmaticky, a tudíž politicky pružně, nepřehodnotí.

VÝROČÍ SLAVNÁ I MÉNĚ SLAVNÁ „Zemřít beze strachu ze smrti – to je záviděníhodná smrt.“ Seneca

Dnes je v módě popisovat a připomínat barbarství, krutosti a zločiny Rudé armády za druhé světové války a plakat nad údajně nevinnými německými obětmi z řad civilistů.

Nikdy jsem si nedovolil a pokud neztratím zdravý rozum excesy Rudé armády nebo českých poválečných Rudých gard bagatelizovat, zpochybňovat natož omlouvat.

Stávající trend relativizace zločinů Němců pod vedením Adolfa a zdůrazňování bestialit české poválečné soldatesky“ ale začíná nebezpečně převažovat nad vzpomínkou obětí německé zhovadilosti proti nevinnému civilnímu obyvatelstvu od Atlantiku až do daleké Rusi.

Pro srovnání – kolik prostoru dává třeba Česká televize třeba mrtvým z protektorátu a kolik křiku a výzev pro omluvu sudeťákům se na nás line z veřejnoprávních médií?

V souvislosti s lidickou tragédií proběhl v ČT pořad o osudu lidických dětí poté, co byly po zavraždění svých otců surově a bezcitně Němci vyrvány z náruče svých matek a odeslány do vyhlazovacího tábora v Chelmnu. Jeden německý historik s vážnou tváří dokazoval, že lidické děti byly sice do Chelmna dovezeny, ale že nelze doložit, zda byly v tomto vražedném středisku usmrceny. Je prý mnoho dobrých důvodů oprávněně předpokládat, že lidické děti byly z Chelmna odvezeny do Raichu k poněmčení…

Tak tomu říkají revanšové historická objektivita. Ano, osud lidických a ležáckých dětí nebyl nejlepší, ale Němcům v tomto případě musíme přiznat polehčující okolnosti, protože zase nebyli až takoví lidožrouti, jak se z nich snaží udělat nenávistná česká propaganda…

Chelmno v Polsku byl první německý vyhlazovací tábor, kde se k hromadnému vraždění používal výfukový plyn vyvedený do neprodyšně uzavřené nástavby nákladního automobilu připomínající poštovní nebo stěhovací vůz.

6.

Jen tak mimochodem – „vynálezci“ autobusu smrti, nějakému esesákovi Raufovi, pomohl uprchnout před světskou spravedlností Vatikán.

V Chelmnu zavraždili Němci minimálně od 150 000 do 300 000 bezbranných mužů, žen a dětí. Jestliže současný, akademicky vzdělaný občan Německa vyžaduje po české historiografii písemné doklady, potvrzující zavraždění lidických a ležáckých dětí v tomto vyhlazovacím táboře, je to jen důkaz, že nacistický duch Německa žije víc, než jsou příslušníci tohoto národa přiznat.

DEMOKRATICKÉ DROBNOSTI

„Demokracie je nejlepší metoda k řešení problémů, které by nevznikly, nebýt demokracie…“ Můj nejoblíbenější citát o demokracii

Doufal jsem – ne věřil, že pádem bolševika skončí otravné, vlezlé a nesnesitelné poučování o občanských, tehdy socialistických ctnostech.

Bože, jak hluboce jsem se mýlil!

Bolševické masírování mozku nebylo s odstupem času zase až tak účinné, jak doufali nebo i dokonce věřili rudí kolaboranti Kremlu.

Koneckonců, s nenávistnou propagandou proti zdravému a nezávislému myšlení má český národ bohaté zkušenosti už od dob husitské revolty. Křižácké meče a hojná papežská požehnání k vymýcení „českého kacířství“ ukázaly, že Bůh nestál na straně „evropských křesťanských hodnot“ ale přál českému smyslu pro pravdu, boží zákon a spravedlnost.

Ani Bílá hora a tři sta let rakousko-uherského primitivního katolicismu nedokázalo zničit zdravé kořeny národního svobodného myšlení.

Kde vůbec bere takzvaně západní Evropa tu drzost učit český národ nějakým demokratickým hodnotám, když českou cestu svobodomyslnosti přes pět set roků dusila?

Kde bere drzost vyčítat nám čtyřicet roků komunistického režimu? Nebýt mnichovanských západoevropských /demokratických / grázlů nemusela být druhá světová válka, Lidice, holokaust ani okupace východní Evropy rudým morem.

TGM za první republiky suše poznamenal, že je naší povinností chránit demokracii před těmi, které jsme zvolili do parlamentu.

Zlatá slova s přihlédnutím k současnému stavu demokracie v Evropské unii.

Jenže jak?

Začínám mít nepříjemný pocit, že komunistických profesionálních parazitů oproti těm demokratickým bylo podstatně méně.

7.

Přece se, vzhledem k národní mentalitě a historické zkušenosti, nebudeme bát ani euroamerické demokracie!

I tu demokracii určitě zvládneme.

S přihlédnutím k realitě však tento zápas bude v každém případě více než hodně bolet.

VÉMYSLICKÉ HISTORKY EROTICKÉ „Ani blízkost těl nemůže sblížit vzdálená srdce.“ Mika Valtari

Věčná škoda, že zpovídající kněží nezapisovali milostné příhody svých hříšných oveček. Určitě by to byla zajímavější četba než k uzoufání nudné životopisy mnohých, údajně svatých mužů a žen.

Jsem ctitel lidové slovesnosti a kultury vémyslické, zejména té verbální předávané z úst do ouška a nad jejímž obsahem se patří slušným křesťanům červenat.

I když – proč?

Má následující historka sahá až do jinošského věku okolo roku 1953-54, kdy zemědělci ještě hospodařili „na svém“, ale černoucí mraky tvrdé kolektivizace táhly od východu navzdory západnímu větru.

Maminka tehdy nádeničila u různých místních sedláků a v případě, že to způsob její práce dovoloval, brala mě i ve velmi útlém věku sebou.

Jednou, když jsme míjeli jakousi Boží muku obklopenou hustým křovím a akátovým lesíkem, ozval se ostrý, nepříjemně skřehotavý hlas nařizující zastavení.

Z křoví vystoupila jakási ženština neurčitého věku a slintající zlobou začala vyčítat mamince, že když se ona sama se odvrátila od pravé víry, vzala si odpadlíka, svatbu neměla v kostele, tak má alespoň svého spratka /jako mě/ vést ke křesťanské pravé víře, pokoře a lásce…a učit ho křižovat se u symbolu kříže.

Zbytek cesty maminka proplakala a na mou přirozenou zvědavost, co to mělo znamenat jen opakovala, že tomu nemohu rozumět…

Po příchodu domů tatíkovi nedalo mnoho práce z maminky dostat pravdu. Poslal mě si hrát do zahrady a z jeho řevu, který mě vyděsil k smrti, jsem zachytil jen neustále opakované …“ta svatá kurva…“

Trvalo dost dlouho, než jsem byl poučen od starších a zkušenějších hochů, co to slovní spojení vlastně znamená.

Až časem se mi podařilo rozplést životní peripetie ženy, která byla pro mou nevinnou dětskou duši symbolem zla. Její příběh byl v mnoha replikách podobný osudům chudých dívek, jejichž jediným bohatstvím a výbavou byla krásná tvář, pevná prsa, hustý klín a stehna jako pilíře gotického chrámu.

Zájemců na povyražení bylo určitě dost, ale mnohé dívky pochopitelně perspektiva rození dětí jednoho za druhým do bezútěšné chudoby nelákala. Švarných, mladých a bohatých ženichů ochotných vzít si

sice krásnou, leč beznadějně chudou nevěstu málo nebylo, ale autorita rodičů určujících výběr případných partnerů byla absolutně – s podporou místního faráře – nezpochybnitelná.

Hrdinka našeho příběhu měla štěstí na bohatého partnera a zejména jeho rodiče, kteří zoufale potřebovali udat svého syna a grunt za jakoukoliv cenu.

Rodiče bohatého dědice měli vlastně šťastnou ruku, protože nevěsta kromě krásné tváře a postavy projevila vynikající podnikatelské schopnosti a grunt k závisti sousedů vzkvétal. Její manžel kromě jistých mentálních nedostatků trpěl však rovněž dysfunkcí rozmnožovacího orgánu, což si vzhledem ke svému duševnímu stavu naštěstí neuvědomoval. Čiperná hospodyně si však dovedla poradit, a tak porodila několik zdravých dětí včetně dvojčat. Každé robátko mělo navíc svého vlastního tatínka.

Tento způsob se pravděpodobně podepsal na její psychice, který ji dovedl až k hystericky náboženské bigotnosti.

Vémysličtí drsňáci se prý s rozkoší v hospodě vyptávali jejího manžela, jak dělá děti.

Vždy prý povstal, utřel pivní pěnu z úst a slavnostně vyhlásil: „Je neslušné o tvoření dětí hovořit v hospodě, ale budiž! Žena si musí lehnout na postel a odkryje si bříško. Poté na to bříško položím pravou ruku a vroucně se pomodlím deset krát Otčenáš a deset krát Zdrávas! Vždyť je to tak jednoduché“.

„A co ty dvojčata,“ ptali se potutelně.

„To jsem se spletl a modlidby otuploval,“ zachmuřil se šťastný otec.

POST SCRIPTUM

„Největší chyba, kterou můžete v životě udělat, je mít pořád strach, že nějakou uděláte.“ E. Hubbard

REBEL SPECIÁL jsem dokončil 5.července. Sedmnáct stran textu bez obrázků, v kterém jsem se poprvé pokusil shrnout své politické postoje, názory i životní filosofii.

Ale…

Já sám jsem ve vémyslické demokratické politice od konce roku 1989 nepřetržitě až dosud. A v podstatě jsem ze staré i nové demokratické vémyslické gardy dodnes jediný, který bojuje v časech takzvané tržní ekonomiky za něco tak pošetilého, jako jsou ideály.

To není sebechvála, to je konstatování skutečnosti.

Proto považuji za svou povinnost přepracovat původní verzi REBELA SPECIÁL pod názvem NEDEMOKRATICKÁ DEMOKRACIE s přihlédnutím k oprávněným pochybnostem, vzniklým při následné kritické korektuře textu.

Zatím zápasím s aktuálním zveřejňováním Vémyslického REBELA na www.vemyslice.cz/rebel.html. Jakékoliv další kopírovaní, rozšiřování a kolportování vémyslického REBELA je i nadále vítané, žádoucí a doporučované.

Váš rebel Milan Hrdina st.

a zákeřností,